

VIJEĆE EUROPE

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

PREDMET LULIĆ I BECKER protiv HRVATSKE

(Zahtjev br. 2285 /02)

PRESUDA

STRASBOURG

24. ožujka 2005.

*Ova će presuda postati konačnom pod okolnostima utvrđenim u članku 44.
§ 2. Konvencije. Može biti podvrgnuta uredničkim izmjenama.*

U predmetu Lulić i Becker protiv Hrvatske,

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući u vijeću u sastavu:

- g. C.L. ROZAKIS, *predsjednik*,
  - g. P. LORENZEN
  - gđa N. VAJIĆ
  - gđa S. BOTOCHAROVA
  - g. A. KOVLER,
  - gđa E. STEINER,
  - g. K. HAJIYEV, *suci*,
  - i g. S. NIELSEN, *tajnik Odjela*,
- nakon vijećanja zatvorenog za javnost 3. ožujka 2005.,
donosi sljedeću presudu koja je donesena tog datuma:

POSTUPAK

1. Postupak u ovom predmetu pokrenut je na temelju zahtjeva (br. 22857/02) protiv Republike Hrvatske kojeg su dvije hrvatske državljanke, gđa. Branka Lulić i gđa Martina Becker ("podnositeljice zahtjeva") podnijele Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda ("Konvencija") dana 15. svibnja 2002. godine.
2. Podnositeljice zahtjeva je zastupao g. B. Kozjak, odvjetnik iz Virovitice. Hrvatsku je Vladu ("Vlada") zastupala njena zastupnica, gđa L. Lukina-Karajković.
3. Podnositeljice zahtjeva su tvrdile da je stupanjem na snagu Zakona o izmjeni Zakona o obveznim odnosima iz 1996 godine povrijeđeno njihovo pravo na pristup sudu, zajamčeno člankom 6., stavkom 1. Konvencije.
4. Zahtjev je dodijeljen u rad Prvom odjelu Suda (pravilo 52. stavak 1. Poslovnika Suda). U okviru tog Odjela, vijeće koje je trebalo razmotriti predmet (članak 27. stavak 1. Konvencije) bilo je sastavljeno u skladu s pravilom 26. stavkom 1.
5. Dana 1. prosinca 2003. godine Sud je odlučio obavijestiti Vladu o zahtjevu. Primjenjujući članak 29. stavak 3. Konvencije odlučio je istovremeno odlučiti o osnovanosti i dopuštenosti zahtjeva.
6. Dana 27. svibnja 2004. godine Vlada je dostavila dodatno očitovanje o dopuštenosti zahtjeva. Podnositeljica zahtjeva je odgovorila 28. srpnja 2004. godine. Nakon odluke Vijeća od 23. rujna 2004. godine, ovo je očitovanje izvršteno u spis predmeta (Pravilo 38., stavak 1.).

ČINJENICE**I. OKOLNOSTI PREDMETA**

7. Podnositeljice zahtjeva su rođene 1954. odnosno 1979. godine i žive u Suhopolju, Hrvatska.
8. Dana 18. siječnja 1992. godine kuću podnositeljica zahtjeva u Suhopolju digli su u zrak nepoznati počinitelji.
9. Dana 17. ožujka 1995. godine podnositeljice zahtjeva pokrenule su građanski postupak protiv države pred Općinskim sudom u Virovitici, tražeći naknadu štete. Svoj su zahtjev temeljile na članku 180. Zakona o obveznim odnosima.

10. Dana 14. prosinca 1995. godine općinski je sud donio presudu kojom je odbio tužbeni zahtjev podnositeljica zahtjeva.
11. Dana 18. prosinca 1995. godine podnositeljice zahtjeva uložile su žalbu Županijskom sudu u Bjelovaru.
12. Dana 17. siječnja 1996. godine Sabor je donio Zakon o izmjeni Zakona o obveznim odnosima iz 1996 godine (Izmjena iz 1996. godine) koji je propisao da se, do donošenja posebnog propisa o toj materiji, prekidaju svi postupci koji se vode radi naknade štete nastale kao posljedica terorističke djelatnosti.
13. Dana 29. veljače 1996. godine županijski je sud prekinuo postupak na temelju Izmjene iz 1996. godine.
14. Dana 14. srpnja 2003. godine Sabor je donio Zakon o odgovornosti za štetu nastalu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija (Zakon o odgovornosti iz 2003. godine).
15. Izgleda da je postupak nastavljen 3. listopada 2003. godine, na temelju Zakona o odgovornosti iz 2003. godine.
16. Dana 4. prosinca 2003. godine predmet je dostavljen Županijskom sudu u Virovitici, kao žalbenom sudu, zbog promjene nadležnosti.
Čini se da je postupak još u tijeku

II. MJERODAVNO DOMAĆE PRAVO

17. Mjerodavni dio Zakona o obveznim odnosima (*Narodne novine*, br. 53/1991, 73/1991, 3/1994, 7/1996 i 112/1999) propisao je kako slijedi:

Članak 180. stavak 1.

"Za štetu nastalu smrću, tjelesnom povredom ili oštećenjem odnosno uništenjem imovine fizičke osobe uslijed akata nasilja ili terora te prilikom javnih demonstracija i manifestacija odgovara društveno-politička zajednica čiji su organi po važećim propisima bili dužni spriječiti takvu štetu."

18. Mjerodavni dio Zakona o izmjeni Zakona o obveznim odnosima (*Narodne novine*, br. 7/1996, u daljnjem tekstu "Zakon iz 1996.") glasi kako slijedi:

Članak 1.

" U Zakonu o obveznim odnosima ... članak 180. briše se."

Članak 2.

"Postupci za naknadu štete pokrenuti po odredbama članka 180. Zakona o obveznim odnosima, prekidaju se.

Postupci iz stavka 1. ovoga članka nastavit će se nakon što se donese poseban propis kojim će se urediti odgovornost za štetu nastalu uslijed terorističkih akata."

Ovaj je Zakon stupio na snagu 3. veljače 1996. godine.

19. Mjerodavni dio Zakona o parničnom postupku (*Narodne novine*, br. 53/1991, 91/1992, 112/1999 i 117/2003) predviđa:

Članak 212.

"Postupak se prekida: (...)

...

6) kad je to drugim zakonom određeno."

20. Zakon o odgovornosti za štetu nastalu uslijed terorističkih akata i javnih demonstracija (*Narodne novine br. 117/2003*, "Zakon o odgovornosti iz 2003.") propisuje, *inter alia*, da država treba naknaditi samo štetu koja je posljedica tjelesne povrede ili oštećenja zdravlja i smrti. Svu naknadu štete na imovini treba tražiti prema Zakonu o obnovi. Članak 10. propisuje da se nastavlja svi postupci prekinuti na temelju Izmjene iz 1996. godine. Ovaj je zakon stupio na snagu 31. srpnja 2003. godine.
21. Mjerodavni dio Zakona o obnovi (*Narodne novine, br. 24/1996, 54/1996, 87/1996 i 57/200*) propisuje, *inter alia*, da država, pod određenim uvjetima, daje vlasnicima imovine koja je bila uništena tijekom rata pomoć u obnovi (samo stanova i obiteljskih kuća). Zahtjev treba podnijeti nadležnom ministarstvu.
22. Mjerodavni dio članka 63. Ustavnoga zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske, *Narodne novine br. 49/02*, („Ustavni zakon“) glasi kako slijedi:

(1) Ustavni sud će pokrenuti postupak po ustavnoj tužbi i prije no što je iscrpljen pravni put, u slučaju kad o pravima i obvezama stranke ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela nije u razumnom roku odlučio sud ili u slučaju kad se osporenim pojedinačnim aktom grubo vrijeđaju ustavna prava, a potpuno je razvidno da bi nepokretanjem ustavnosudskog postupka za podnositelja ustavne tužbe mogle nastati teške i nepopravljive posljedice.

(2) U odluci kojom usvaja ustavnu tužbu zbog nedonošenja akta u razumnom roku iz stavka 1. ovoga članka, Ustavni sud će nadležnom sudu odrediti rok za donošenje akta kojim će taj sud meritorno odlučiti ...

(3) U odluci iz stavka 2. ovoga članka Ustavni sud će odrediti primjerenu naknadu koja pripada podnositelju zbog povrede njegova ustavnog prava ... Naknada se isplaćuje iz državnog proračuna u roku od tri mjeseca od dana podnošenja zahtjeva stranke za njezinu isplatu."

23. Članak 29. stavak 1. Ustava Republike Hrvatske (*Narodne novine br. 41/01*), glasi kako slijedi:

“Svatko ima pravo da zakonom ustanovljeni neovisni i nepristrani sud pravično i u razumnom roku odluči o njegovim pravima i obvezama, ili o sumnji ili optužbi zbog kažnjivog djela (...).”

24. Dana 24. ožujka 2004. godine Ustavni je sud donio odluku br. U-III-829/2004 u predmetu g. N.-a, koji je podnio ustavnu tužbu na temelju članka 63. Zakona o Ustavnom sudu, tvrdeći da je došlo do povrede članka 29. stavka 1. Ustava. Prigovorio je duljini postupka i nemogućnosti pristupa sudu jer je postupak po njegovoj tužbi pred domaćim sudovima bio prekinut dugo vremena. U svojoj je odluci Ustavni sud utvrdio povredu ustavnih prava na suđenje u razumnom roku i na pristup sudu. Naredio je dotičnome sudu da donese odluku u predmetu g. N.-a u roku od godinu dana, te mu je dosudio naknadu.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANKA 6. STAVKA 1. KONVENCIJE

25. Podnositeljice zahtjeva su prigovorile da je stupanjem na snagu Izmjene iz 1996. godine povrijeđeno njihovo pravo na pristup sudu predviđeno člankom 6. stavkom 1. Konvencije, koji u svom mjerodavnom dijelu glasi kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi....svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

26. Vlada je osporila tu tvrdnju.

A. Dopuštenost

1. Sukladnost *ratione temporis*

27. Vlada je tvrdila da su domaće vlasti odgovorne samo za događaje koji su se zbili nakon 5. studenoga 1997. godine, datuma stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku.
28. Podnositeljice zahtjeva nisu dostavile primjedbe o ovom pitanju.
29. Sud primjećuje da je postupak podnositeljica zahtjeva *de facto* prekinut 3. veljače 1996. godine kad je stupila na snagu Izmjena iz 1996. Prema toj Izmjeni, Županijski sud u Bjelovaru nije mogao nastaviti postupak. On je 29. veljače 1996. godine formalno odlučio prekinuti postupak. Postupak podnositeljica zahtjeva nastavljen je tek 3. listopada 2003. godine, na temelju Zakona o odgovornosti iz 2003. godine. Slijedi da se situacija na koju su se žalile podnositeljice zahtjeva nastavila nakon što je Hrvatska ratificirala Konvenciju 5. studenoga 1997. godine. Prema tome, Sud je nadležan *ratione temporis* ispitati zahtjev ukoliko se tiče prekida postupka podnositeljica zahtjeva nakon 5. studenoga 1997. godine.

2. Status podnositeljica zahtjeva kao žrtava

30. Vlada je tvrdila da podnositeljice zahtjeva ne mogu tvrditi da su žrtve u smislu članka 34. Konvencije, budući je 31. srpnja 2003. godine stupio na snagu Zakon o odgovornosti iz 2003. koji je propisao da će se nastaviti postupci prekinuti na temelju Izmjene iz 1996. godine.
31. Podnositeljice zahtjeva nisu se slagale s Vladom. Istaknule su da je postupak bio prekinut sedam godine i sedam mjeseci prije nego što je nastavljen i da njegovo nastavljanje nije moglo ispraviti povredu njihovoga prava na pristup sudu tijekom toga razdoblja.
32. Sud smatra da status podnositeljica zahtjeva kao žrtava može ovisiti o naknadi dosuđenoj na domaćoj razini na temelju činjenica na koje se on ili ona žale pred Sudom (vidi odluke Komisije *Andersen v. Denmark*, br. 12860/87, i *Frederiksen and Others v. Denmark*, br. 12719/87 od 3. svibnja 1998; *Norman v. Denmark* (dec.), br. 44704/98, 14. lipanj 2001. i *Jensen and Rasmussen v. Denmark* (dec.) br. 52620/99, 20. ožujak 2003.) i o tome jesu li domaće vlasti priznale, bilo izričito ili u biti, povredu Konvencije. Samo kad su ispunjena ta dva uvjeta tada supsidijarna narav zaštitnog mehanizma Konvencije sprečava ispitivanje zahtjeva (vidi presudu *Eckle v. Germany*, od 15. srpnja 1982. Series A br. 51, str. 32, §§ 69 *et seq.*, i *Jensen v. Denmark* (dec), br. 48470/99, ECHR 2001-X).
33. Sud primjećuje da činjenica da su podnositeljice zahtjeva bile lišene pristupa sudu u razdoblju između veljače 1996. i srpnja 2003. nije među strankama sporna. Međutim, navodnu povredu nije priznala niti jedna odluka domaćih sudova, niti su podnositeljice zahtjeva za nju dobile ikakvu naknadu.
34. U takvim okolnostima Sud nalazi da podnositeljice zahtjeva mogu tvrditi da su žrtve povrede prava na pristup sudu kako je ono zajamčeno člankom 6. stavkom 1. Konvencije. Slijedi da prigovor Vlade treba odbiti.

4. Iscrpljenost domaćih pravnih sredstava

35. Vlada je pozvala Sud da odbije zahtjev s osnova da podnositeljice zahtjeva nisu iscrpile domaća pravna sredstva kako to traži članak 35. stavak 1. Konvencije.
36. Vlada je dostavila presliku odluke Ustavnoga suda od 24. ožujka 2004. godine u kojoj je utvrđena povreda prava na pristup sudu u jednom sličnom predmetu (vidi stavak 24. u

prednjem tekstu). Po mišljenju Vlade, izmjena sudske prakse Ustavnoga suda stvorila je novo domaće pravno sredstvo za navodne povrede prava na pristup sudu.

37. Vlada je istaknula da je postupak u predmetu podnositeljica zahtjeva još bio u tijeku i da su dakle mogle podnijeti ustavnu tužbu u skladu s novom sudskom praksom. Budući da je ista dozvoljavala Ustavnome sudu ne samo dosuditi naknadu nego i odrediti rok u kojem nadležni sud treba donijeti odluku u predmetu, Vlada je ustvrdila da je to djelotvorno pravno sredstvo i da bi Sud trebao učiniti iznimku od općega pravila o iscrpljivanju domaćih pravnih sredstava (prema kojemu se od podnositelja zahtjeva traži da iscrpi samo ona pravna sredstva koja su dostupna u trenutku podnošenja zahtjeva Sudu).
38. Podnositeljice zahtjeva ustvrdile su da je njihov zahtjev bio podnesen Sudu prije izmjene sudske prakse Ustavnoga suda.
39. Sud ponavlja kako, prema članku 35. stavku 1. Konvencije, može rješavati neku stvar tek nakon što su iscrpljena sva domaća pravna sredstva. Svrha pravila koje se odnosi na iscrpljenje domaćih pravnih sredstava je da se državama ugovornicama daje prilika spriječiti ili ispraviti povrede za koje se navodi da su ih počinile, prije nego se ti navodi podnesu njemu (vidi, između mnogih drugih izvora prava, predmet *Selmouni v. France* [GC], br. 25803/94, § 74, ECHR 1999-IV). Obveza iscrpljenja domaćih pravnih sredstava podrazumijeva da se podnositelj zahtjeva treba poslužiti uobičajenim pravnim sredstvima koja su djelotvorna, dostatna i dostupna u odnosu na svoje prigovore prema Konvenciji. Pravna sredstva koja su parničnoj stranci na raspolaganju na domaćoj razini smatraju se djelotvornima ako sprječavaju navodnu povredu ili njeno daljnje trajanje, odnosno ako pružaju primjerenu zadovoljštinu u odnosu na bilo koju povredu koja se već dogodila (vidi predmet *Mifsud v. France* (dec.) [GC], br. 57220/00, § 17, ECHR 2002-VIII).
40. Uzimajući u obzir razvoj domaće sudske prakse na koji se Vlada poziva, Sud primjećuje da nakon 24. ožujka 2004. u predmetima sličnim ovome (vidi predmet *Kutić v. Croatia* no. 48788/99, ECHR 2002-II), Ustavni sud može dosuditi naknadu za već pretrpljenu povredu prava na pristup sudu i odrediti rok u kojem nadležni sud treba donijeti odluku u predmetu podnositelja ustavne tužbe. Sud stoga smatra kako se, u odnosu na te predmete, tužba Ustavnome sudu može smatrati djelotvornim pravnim sredstvom koje podnositelji zahtjeva trebaju iscrpiti prije nego se obrate Sudu sa svojim prigovorima koji se tiču pomanjkanja pristupa sudu.
41. Sud, međutim, ponavlja kako se pitanje jesu li domaća pravna sredstva iscrpljena obično rješava na način da se uzme u obzir datum kad je zahtjev podnesen Sudu (vidi predmet *Baumann v. France*, br. 33592/96, § 47, ECHR 2001-V (izvaci). To pravilo podliježe izuzecima koje mogu opravdati posebne okolnosti svakoga predmeta (vidi predmet *Nogolica v. Croatia* (dec.), br. 77784/01, ECHR 2002-VIII).
42. U ovome predmetu podnositeljice zahtjeva nisu podnijele ustavnu tužbu, već su umjesto toga podnijele zahtjev Sudu. Ustavni je sud tek nakon dvije godine prvi put utvrdio da je u jednom sličnom slučaju došlo do povrede prava na pristup sudu (vidi stavak 22 u prednjem tekstu). Prema tome, od podnositeljica se zahtjeva nije moglo očekivati da podnesu takvu tužbu, koja im u to vrijeme nije pružala nikakve razumne izgleda za uspjeh.
43. Dakle, što se tiče Vladinoga prijedloga da se odstupi od općega pravila koje se odnosi na neiscrpljenje, Sud donosi zaključak da, za razliku od predmeta *Nogolica* i uzimajući u obzir supsidijarni karakter mehanizama Konvencije, nema posebnih okolnosti koje bi opravdale da se napravi izuzetak od tog pravila u odnosu na zahtjeve koji su mu podneseni prije 24. ožujka 2004.
44. Iz toga slijedi kako se ovaj zahtjev ne može odbiti na temelju neiscrpljenja domaćih pravnih sredstava. Prema tome, prigovor Vlade se mora odbaciti.

3. Zaključak

45. Sud primjećuje kako zahtjev nije očigledno nedopušten u smislu članka 35., stavka 3. Konvencije. Nadalje primjećuje da nije nedopušten niti po jednoj drugo osnovi. Stoga ga treba proglasiti dopuštenim.

B. Osnovanost

46. Vlada je tvrdila da su podnositeljice zahtjeva imale pristup sudu jer da su pokrenule građanski postupak za naknadu štete pred Općinskim sudom u Virovitici. Činjenica da je postupak bio prekinut na temelju Izmjene iz 1996. godine nije ugrozila samu bit prava na pristup sudu jer je postupak bio prekinut samo privremeno. Donošenjem Zakona o odgovornosti iz 2003. godine, podnositeljicama zahtjeva ponovno je dan pristup sudu.
47. Podnositeljice zahtjeva osporile su ta stajališta. Tvrdile su da u razdoblju u kojem je postupak bio prekinut, nisu imale djelotvoran pristup sudu i da je to razdoblje bilo prekomjerno.
48. Sud ponavlja da članak 6. stavak 1. obuhvaća „pravo na sud“, čiji je jedan vid pravo na pristup, naime pravo pokrenuti postupak pred sudom u građanskim stvarima, (vidi presudu *Golder v. the United Kingdom*, od 21. veljače 1975. , Series A, br. 18, str. 13-18, §§28-36).
49. Međutim, ovo pravo nije apsolutno, već može podlijegati ograničenjima. Podrazumijeva se kako su ona dopuštena jer pravo na pristup po samoj svojoj naravi zahtijeva uređenje od strane države. U tom pogledu države ugovornice uživaju određenu slobodu procjene, iako konačnu odluku o poštivanju zahtjeva iz Konvencije donosi Sud. On mora utvrditi da primijenjene granice ne ograničavaju ili smanjuju pristup koji je ostavljen pojedincu na način ili u mjeri da bi time bila narušena sama bit prava. Nadalje, ograničenje neće biti u skladu s člankom 6. stavkom 1. ako nema legitimni cilj i ako ne postoji razumni odnos razmjernosti između upotrijebljenih sredstava i cilja koji se nastoji ostvariti (vidi presudu u predmetu *Stubbings and Others v. the United Kingdom* od 22. listopada 1996., *Reports of Judgements and Decisions* 1996-IV, str. 1502, stavak 50.).
50. Sud nadalje naglašava da je u predmetu *Kutić* utvrdio povredu prava podnositelja zahtjeva na pristup sudu, na temelju članak 6., stavka 1. Konvencije, jer je, kao rezultat zakonodavne intervencije, podnositelju kroz dugačko razdoblje bila zaniijekana mogućnost da o njegovom zahtjevu odluči sud (vidi predmet *Kutić v. Croatia*, naprijed naveden).
51. U ovome je predmetu postupak prekinut odlukom Općinskoga suda u Bjelovaru od 29. veljače 1996. godine. Međutim, on je bio *de facto* prekinut od 3. veljače 1996. godine, dan na koji je stupila na snagu Izmjena, do barem 31. srpnja 2003. godine, kad je stupio na snagu Zakon o odgovornosti, tj. kroz razdoblje od sedam i pol godina, od čega je oko pet godina i šest mjeseci bilo nakon stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku, 5. studenoga 1997. godine.
52. Sud smatra, u skladu sa svojom sudskom praksom (vidi *Kutić v. Croatia*, br. 48778/99, § 33, ECHR 2002-II i *Multiplex v. Croatia*, br. 58112/00, §55, 10. srpnja 2003.) da dugačko razdoblje tijekom kojega su podnositeljice zahtjeva bile spriječene da im o njihovom zahtjevu građanske naravi odluče domaći sudovi kao posljedica zakonodavne mjere predstavlja povredu članka 6., stavka 1. Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANKA 41. KONVENCIJE

53. Članak 41. Konvencije predviđa:

"Ako Sud utvrdi da je došlo do povrede Konvencije i dodatnih protokola, a unutarnje pravo zainteresirane visoke ugovorne stranke omogućava samo djelomičnu odštetu, Sud će, prema potrebi, dodijeliti pravednu naknadu povrijeđenoj stranci."

A. Šteta

54. Podnositeljice zahtjeva zatražile su 10.000 EUR na ime nematerijalne štete.
55. Vlada je smatrala da je iznos koji su podnositeljice zatražile prekomjeran.
56. Sud utvrđuje da su podnositeljice zahtjeva pretrpjele moralnu štetu, koja se ne može naknaditi samim utvrđenjem povrede Konvencije. Temeljeći svoju procjenu na pravičnoj osnovi i imajući na umu okolnosti predmeta Sud podnositeljicama zahtjeva zajedno dosuđuje 8.000,00 EUR kao naknadu nematerijalne štete, uvećane za sve poreze koje bude potrebno zaračunati.

B. Troškovi i izdaci

57. Podnositeljice zahtjeva zatražile su i 3.000,00 EUR za troškove i izdatke. Međutim, nisu specificirale taj zahtjev, kako to traži Pravilo 60. Poslovnika Suda, iako su bile pozvane to učiniti. U takvim okolnostima, Sud ništa ne dosuđuje s toga osnova.

C. Zatezna kamata

58. Sud smatra primjerenim da se zatezna kamata temelji na najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke uvećanoj za tri postotna boda.

IZ TIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *proglašava* zahtjev dopuštenim;
2. *presuđuje* da je došlo do povrede članka 6. stavka 1. Konvencije;
3. *presuđuje*
  - (a) da tužena država podnositeljicama zahtjeva zajedno treba, u roku od tri mjeseca od dana kad presuda postane konačnom u skladu s člankom 44. stavkom 2. Konvencije, isplatiti 8.000 EUR (osam tisuća eura) na ime nematerijalne štete, koje treba pretvoriti u nacionalnu valutu tužene države prema tečaju važećem na dan namirenja, uz sve poreze koji bi mogli biti potraživani;
  - (b) da se od proteka naprijed navedena tri mjeseca do namirenja na naprijed navedeni iznos plaća obična kamata prema stopi koja je jednaka najnižoj kreditnoj stopi Europske središnje banke tijekom razdoblja neplaćanja, uvećana za tri postotna boda;
4. *odbija* jednoglasno ostatak zahtjeva podnositeljica zahtjeva za pravednu naknadu.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 24. ožujka 2005. u skladu s pravilom 77. stavcima 2. i 3. Poslovnika Suda.

Søren NIELSEN
Tajnik

Christos ROZAKIS
Predsjednik